

ပုံစံပျဉ်းဝေ

လွင်းမုတ်ရည်မတူချင်ဘူး

WWE

(၁)

နေခြည်နုနုထွေးထွေးကြောင့် သဲပြင်ဖြူဖြူက နွေကော်စောကြီး
ခင်းထားသကဲ့သို့ ဖြူဖြူရွှရွှရှိနေ သည် ။gt

ထိုသဲပြင်ပေါ်မှာ နုနယ်ပျိုမျစ်ပြီး အလွန်လှပချောမွေ့သော မိန်းမပျို
လေးနှင့် သူမ၏ အဖော်ခွေး ဖြူလေးက ယှဉ်တွဲပြီး လမ်းလျှောက်နေသ
ည် ။

နံနက်ခင်းမှာ တိုက်ခတ်လာသော လေအေးအေးက ပင်လယ်ပြင်က
နေတစ်ဆင့် ငွေသောင်ယံ ကမ်းပါးသို့ ဖြတ်သွားသည် ။ မိန်းမပျိုနှင့်
ခွေးဖြူလေးကို နှုတ်ဆက်သွားသည် ။

နံနက်လင်းမှာ အစာရှာထွက်လာသော ငွေစင်ရော်လေးတွေကလ
ည်း သူတို့ အဖော်တွေနှင့် သူတို့ ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာ ပျံသန်းလှုပ်ရှားနေ
သည် ။

"ဝုတ် ... ဝုတ်"

တယ်ရီယာခေါ်သော ခွေးပု အမျိုးအစား အမွေးစုတ်ဖွားလေးနှင့်
ခွေးလေးက စင်ရော်တွေကို မျက်စိနောက်ပြီး ပြေးလိုက်ကာ ရန်စနေသ
ည် ။

"ဖြူဖွေးရယ် ... အေးအေးနေစမ်းပါကွယ်၊ အပြစ်မဲ့နေတဲ့ သူတို့ ကို
ဘာလို့ ရန်လိုချင်နေရတာလဲကွယ့်"

ဖြူဖွေးဆိုသောခွေးလေးကို မိန်းမပျိုက အလွန်ချိုသာသော စကားနှင့် ချောမြူသည်။ ဖြူဖွေးက စကားနားမထောင်ပါ။ သဲပြင်ပေါ်မှာ နားခိုရပ်နားနေသော စင်ရော်လေးတွေကို ရန်ပြုနေသည်။

သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် နွဲ့နှောင်းသော မိန်းမချောလေး မေရတီက ခွေးလေးဖြူဖွေးနောက်သို့ ပြေးလိုက်ရင်းနှင့် ခေါ်သည်။

ခွေးပုလေးက လွှတ်၍ ပြေးသည်။ မေရတီကလည်း အတင်း နောက်ကလိုက်သည်။ ဖြူဖွေးထံသို့ စိတ်အာရုံကရောက်ပြီး ပြေးနေ၍ သဲပြင်ပေါ်မှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေသော သစ်မြစ်တစ်ခုကို သတိမမူမိပါ။

ထိုသစ်မြစ်ကို ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲသည်။ ဖြူဖွေးက သူမရဲ့ အဖြစ်ကို ဂရုမစိုက် ဆက်ပြီးပြေးသည်။

ခလုတ်တိုက်မိသည့် အရှိန်ဖြင့် လဲရင်းကနေ နာကျင်သွားသော ခြေမကို မေရတီက အုပ်ကိုင် လိုက်သည်။ ခြေသည်းပဲ့၍ သွေးတွေပင် စို့ထွက်လာသည်။

"ဘယ်နာသွားလဲ မိန်းကလေး"

ဖြူဖွေးထံသို့လှမ်းကြည့်ပြီး နာကျင်သောဝေဒနာကို မေရတီက ခံစားနေရသည်။ အနားသို့ ရောက်လာသူကိုပင် သတိမမူမိပါ။ အသံကြားမှ အလန့်တကြား မော့အကြည့် ငုံ့မိုးကြည့်နေသော ရုပ်ရည်သန့်သန့်သူတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

"ဟို ... ဟို ... ခြေထောက်နာသွားလို့ ပါ"

"ပြပါဦး"

ထိုသူက မုဆိုးဒူးထောက် သူမအနားမှာ ထိုင်ချပြီးလျှင် ကြင်နာစွာ

မေးသည် ၊ ထိုသူရဲ့ အသံထဲမှာ ကြင်နာစာနာသည့် စိတ်ထားများ ပါဝင်နေသည် ။

"ရတီရဲ့ ခြေထောက်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဖြူဖွေး ပျောက်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ"

"ရပါတယ်၊ မင်းရဲ့ ဖြူဖွေးကို လှမ်းပြီးဖမ်းခိုင်းလိုက်မယ်"

မေရတီကို ပြီးရယ်စွာ ပြောရင်းနှင့် ဖြူဖွေးပြေးသွားရာကို လှမ်းကြည့်သည် ။ တော်တော်လှမ်း လှမ်းသို့ ဖြူဖွေးက ရောက်သွားသည် ။

"ဗျို့ ... ကိုအောင်ခန့် အဲဒီခွေးလေးကိုဖမ်းလိုက်ပါ"

ခ ပ် လ ၊ မ်း လ ၊ မ်း မ ၊ ဂ ရှိနေသော သူတစ်ယောက်ကို မေရတီအနားကနေပြီး သူက လှမ်းပြောလိုက် သည် ။ ထိုသူက ချက်ချင်းပင် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေသော ဖြူဖွေးကို လှမ်းဖမ်းလိုက်သည် ။

"ကဲ ... မင်းရဲ့ ခွေးလေးကိုရပြီ ပြစမ်းပါဦး၊ ခြေထောက်ကို"

ထိုသူက ပြောတော့ အုပ်၍ ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို ဖြေလိုက်သည် ။ သွေးစများ လက်ဝါးမှာ စွန်းထင်းနေသည် ။

"ဪ ... ခြေမက ခြေသည်းပဲ့သွားတာကိုး"

ကြင်နာစွာ ပြောနေသော သူစိမ်းကို မဝံ့မရဲနှင့် မေရတီက မော့ကြည့်နေသည် ။

"ဆရာက ဒေါက်တာသိန်းနိုင်ပါ၊ ဒီသံတွဲမှာ နေတယ်လေ"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့"

"မင်းခြေထောက်ကို ဆေးထည့်ရအောင် ဆရာတို့ ရဲ့ ဘန်ဂလိုကို"

လိုက်ခဲ့ပါလား"

မေရတီ အဖြေမပေးရခင်မှာပဲ အနားသို့ ဖြူဖွေးနှင့် ဖမ်းပေးသူ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။ ထိုသူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကနေ ဖြူဖွေးက လှမ်းကာ ဟောင်သည်။ ။

"သိပ်ဆိုးတဲ့ ဖြူဖွေး လာခဲ့၊ နင့်ကြောင့် ရတီရဲ့ ခြေထောက် နာသွားပြီသိလား"

ဖြူဖွေးကို လှမ်း၍ ယူရင်းက မေရတီက ရန်ထောင်သည်။ ။ သူမရဲ့ ချစ်စရာကောင်းသော ဟန်မူရာ ကို ထိုလူစိမ်းက တစ်ချက်စိုက်ကြည့်သည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

မေရတီက ထိုသူကိုမော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ကျေးဇူးတင်စကားကို ဆိုသည်။ ။

"ရပါတယ်"

ခပ်တည်တည်ကြီးနှင့်ရှိနေသော ထိုသူကြောင့် မေရတီရဲ့ အပြုံးလေး တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပျောက် သွားသည်။ ။ အရပ်မြင့်မြင့် ပခုံးကျယ်ကျယ်နှင့် ယောက်ျားပီသသော ထိုသူရဲ့ မျက်နှာချောချောက တည်တင်းလွန်းနေပါလား

ထိုသူရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ အသားဖြူဖြူ မျက်လုံးနက်နက်လေးနှင့် လှပသော မေရတီရဲ့ အလှက လှစ်ခနဲ တစ်ချက် စူးစူးလေးဝင်သွားသည်။ ။

မေရတီထံမှ အကြည့်ကို ထိုသူက ရုပ်သိမ်းပြီး ဒေါက်တာသိန်းနိုင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။

"ဪ ... သူက ဆရာရဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုအောင်ခန့်ပါ။ ဒါနဲ့ မိန်းက လေးနာမည်ကရော"

"မေရတီပါရှင်"

"ကဲ ... မေရတီ ဆရာတို့ ဘန်ဂလိုက ဒီနားတင်ပဲ၊ ဆေးလိုက်ထည့် ပါလား"

အောင်ခန့်ဆိုသူကို တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ မနှစ်မြို့သော အကြည့်စိမ်းစိမ်းတွေ သူ့ရဲ့ မျက်ဝန်း ထဲမှာ ရှိနေသည်။

နွေးထွေးသော အကြည့်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော ဒေါက်တာသိန်းနိုင်ကို မေရတီက ကြည့်ပြီး ငြင်းလိုက်သည်။

"ရပါတယ် ဆရာ၊ ရတီဘာသာပဲ ဆေးထည့်လိုက်မယ်"

"အနာက ရင်းနိုင်တယ်၊ ဆရာ ဆေးဖိုးမယူပါဘူးကွယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါ"

ဒေါက်တာသိန်းနိုင်က ဟာသလေးဖောက်ပြီး ပြောသည်။ ဆက်လက်ငြင်းဆန်နေလျှင်လည်း ၊ ရိုင်းရာကျတော့မည်။ မေရတီက လိုက်ခဲ့ရပါတော့သည်။

မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိနေသော ဘန်ဂလိုဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ မေရတီရဲ့ လက်ထဲက ဖြူဖွေးကို အောင်ခန့်က လှမ်းယူ၍ ပွေ့ခေါ်လာခဲ့သည်။

မျက်နှာစိမ်းဆိုလျှင် ရန်လိုတတ်သော ဖြူဖွေးက၊ အောင်ခန့်လက်ထဲမှာ အသာတကြည် လိုက်လာ သည် ကို မေရတီက အံ့သြနေသည်။

ဘန်ဂလိုသို့ ရောက်လာကြပြီး အမျိုးသမီးက စောင့်ကြိုနေသည်။

"ကိုနိုင်တို့ ပြန်လာတာ မြန်လှသည်လား"

မေရတီထံသို့ အကြည့်တစ်ခု ပို့ရင်းနှင့် ပြုံးပြုံးချိုချိုလှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ။

"လေးလေးရေ ... ဒီမှာ ၊ လူနာတစ်ယောက်နဲ့ ကမ်းခြေမှာ တွေ့လို့ ဆေးကုရအောင် ခေါ်ခဲ့တာ ကွယ့်"

ဒေါက်တာသိန်းနိုင်က ခပ်ရွှင်ရွှင်လေးပြောသည်။ ။

ရှက်မျက်နှာလေးနှင့် မေရတီက လေးလေးကို ကြည့်သည်။ ။

"မေရတီ ဒါကဆရာရဲ့ ချစ်ဇနီးလေးလေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ရှင်"

"ကဲ ... လာ ဒီမှာ ထိုင်၊ အနာက သဲတွေဝင်နေတယ် လေးလေးရဲ့ ၊ ဆေးပေးလိုက်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုနိုင်"

လေးလေးက အနာကို ဆေးကြောသန့်စင်ပေးသည်။ ။ ဒေါက်တာသိန်းနိုင်က ဆေးထည့် ပတ်တီး စည်းပေးသည်။ ။ ပြီးတော့ မေရတီ သောက်ရန် ဆေးကိုပါပေးသည်။ ။

"ဆရာ့ကို အားနာလိုက်တာ၊ ရတီမှာ ဆေးဖိုးလည်း မပါလာဘူး"

"ရပါတယ်ကွာ၊ ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ်ပေါ့"

"မေရတီ ခဏထိုင်ဦးနော် ... ၊ တစ်ခုခု သောက်ပြီးမှ ပြန်နော်"

"အချိန်မရလို့ ပါ မမလေးလေး"

"ခဏလေးပါကွယ်"

"ရတီကို ခွင့်လွှတ်ပါ မမရယ်၊ ကြာရင် အဆူခံနေရမှာ စိုးလို့ ပါ"

"ရတီကို ဆူမယ့်သူ ရှိတယ်ပေါ့"

လေးလေးက နောက်ပြောင် ကျီစယ်သည် ။ အောင်ခန့်က မျက်နှာ
ထား တည်တည်နှင့်သာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ထိုင်ပြီး လှမ်းကြည့်နေသည် ။

"ရတီရဲ့ မမ စန်းသီပါ"

မေရတီက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နှင့် ပြန်ဖြေရင်း ထိုင်ခုံကနေ ထသည် ။

"ရတီကိုခွင့်ပြုပါ၊ ဆေးကုပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"မပြန်ခင် မမတို့ ဆီ လာလည်ဦးလေ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မနက်တိုင်း ဖြူဖွေးနဲ့ ရတီလမ်းလျှောက်ထွက်ပါတယ်၊ မ
မတို့ ဆီ ဝင်ခဲ့ပါ့မယ်"

ဖြူဖွေးကိုပိုက်ပြီး သူတို့ ဘန်ဂလိုကနေ ပြန်ထွက်ခဲ့သည် ။

လေးလေးက မေရတီကို လှမ်းကြည့်ပြီးပြောသည် ။

"ရတီလေးက ရိုးရိုးလေးနဲ့ ချစ်စရာလေးနော်"

"ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာမှာ တစ်ခုခု အားငယ်နေပုံ
ရတယ်"

"ကိုနိုင်တို့ ကတော့ လုပ်ပြီ၊ လူတစ်ယောက်ကို မြင်ရင် ဖမ်းပြီး ဝေဖ
န်လိုက်တာပဲ"

"ကိုနိုင် ဝေဖန်ရင်ကော လွဲဖူးလို့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ စိတ္တဗေဒ ပညာရှင်ကြီးရယ်"

(၂)

ဖြည်းလေးသောခြေလှမ်းတွေနှင့် မေရတီက တည်းခိုရာ ဘန်ဂလို သို့ပြန်ခဲ့သည်။ ကြာလျှင် ဒေါ်စန်းသီ စိတ်ဆိုးနေမည်ဆိုတာသိလျက်နှင့် လမ်းမြန်မြန် မလျှောက်နိုင်၍ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါပါ။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပင်။ ဘန်ဂလိုသို့ သူမရောက်တော့ ဒေါ်စန်းသီ က မျက်နှာထားကြီးနှင့် ဆီးကြိုနေသည်။

"ဘယ်လိုလဲ မဖုရားရဲ့၊ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားတာ ကြာလိုက်တာ၊ ဒီမှာ စောင့်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား"

ဒေါသမျက်ဝန်းများကို မျက်လွှာချပြီး မေရတီက ရှောင်တိမ်းလိုက် သည်။

"ရတီ သိပါတယ် မမစန်းသီ၊ ခလုတ်တိုက်လဲပြီး ဒဏ်ရာရသွားလို့ ပါ"

"ဟင် ... ခြေထောက်မှာ ပတ်တီးနဲ့ ပါလား၊ အဲဒါကို ဘယ်သူက စည်းပေးလိုက်တာလဲ"

"ဒေါက်တာ သိန်းနိုင်ပါ"

"ဪ ... ညည်းက လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ ဇာတ်လမ်းရခဲ့တယ်ပေါ့၊ အဲဒီဆရာဝန်နဲ့ ကြည်ခဲ့တယ် ပေါ့"

"အို ... မဟုတ်ပါဘူး မမစန်းသီရယ်၊ အဲဒီဆရာဝန်က မိန်းမနဲ့ ပါ"

မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့နှင့် ပြောနေသော ဒေါ်စန်းသီရဲ့ မျက်နှာမှာ တင်းမာရှုတ်ချမှုတွေ လျော့သွားခြင်းမရှိပါ။

"ကဲ ... အထဲကို မြန်မြန်ကြွပြီး ပြင်ဆင်ပေးပါဦး၊ တော်ကြာ ကိုလွင်လာတော့မှာ ကွယ့်"

ကျောခိုင်းဝင်သွားသော မေရတီရဲ့ မျက်နှာ မဲ့ခနဲတစ်ချက်ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်စန်းသီပြောသော ကိုလွင်ဆိုသည့် သန်းလွင်ကို မေရတီ သိပ်ကိုမုန်းပါသည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသော တစ်ခုလပ်ဒေါ်စန်းသီကို ချူ၍ စားနေသည် ပဲ။ ဒေါ်စန်းသီကတော့ မသိရှာ။ သူမကို တကယ်နှစ်သက်မြတ်နိုးသည်လို့ ထင်ပြီး သန်းလွင်ကို အရူးအမူးပင် ချစ်နေသည် လေ။

ဒေါ်စန်းသီအား မေရတီက အလှအပပြုပြင်ပေးပြီး ဝတ်စားဖို့ အဝတ်အစားပင် အသင့်ထုတ်ပေး ရသည်။ အလှပြုပြင်ပြီးသော ဒေါ်စန်းသီက စောစောကထက်ပို၍ နုနယ်သွားသည်။ နှစ်တော်တော်များ များကို ဖြုနိုင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်စန်းသီရဲ့ ကိစ္စပြီးမှ မေရတီက နံနက်စာကိုစားရင်းနှင့် ဖြူဖွေးကိုပါကျွေးသည်။ ဒေါ်စန်းသီက ဖြူဖွေးကို ချစ်လှပါသည် ဆိုပြီး မွေးခဲ့သည်။ သန်းလွင်နှင့်မတွေ့ခင်က ဖြူဖွေးကို တော်တော်ချစ်ခဲ့သည်။

သန်းလွင်နှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး သန်းလွင်က အိမ်ကိုဝင်ထွက်သည်။ သန်းလွင်ကို ကြည့်မရဆုံးက ဖြူဖွေးပါ။ မြင်တိုင်းရန်လုပ်သည်။ ဒေါ်စန်းသီက သည် တော့ ဖြူဖွေးကို ကြည့်မရဖြစ်လာသည်။ သူသိပ် ချစ်ခင်နေသောသူကို ဖြူဖွေးက ရန်လုပ်သည် လေ။ ဖြူဖွေးအပေါ်မှာ ကြည်လ

င်ခြင်း မရှိစွာဘဲ မာန်မဲ သည် ။

သည် တော့ လက်သာသောသူ့ကို အလိုလိုမျက်နှာသာပေးသောရတီကို ဖြူဖွေးက ကပ်လာသည် ။ အဖော်မဲ့သော မေရတီကလည်း ဖြူဖွေးကိုသာ အဖော်လုပ်နေရသည် ။

မေရတီရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းက ဖြူဖွေးပါ။ မေရတီ သွားလေရာကို တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး သူ့မာန် သူ့အားလေးနှင့် စောင့်ရှောက်ပေးတတ်သည် ။

နံနက်က တွေ့ခဲ့ရသော ဒေါက်တာသိန်းနိုင်တို့ လင်မယားနှင့် အောင်ခန့်အကြောင်း ပြန်တွေးနေ သည် ။ ဒေါက်တာသိန်းနိုင်တို့ လင်မယားသည် ဖော်ရွေသော်လည်း အောင်ခန့်သည် မျက်နှာကြီးတင်းလှ သည် ။

"လူကြီးကိုက ရုပ်က ချောပုံချောရက်နဲ့ မျက်နှာကြောကို တင်းနေတာပဲ၊ တစ်လောကလုံး သူ့ ဆန်စားနေတာကျနေတာပဲ"

မိန်းမ သားတွေအ ပေါ်မှာ အထင်သေးရှုတ်ချသော အသိများ သူ့ထံမှာ ရှိနေသည် ဆိုတာ သူ့ရဲ့ အကြည့်က သက်သေခံနေသည် ။

"မုန်းတီးရွံရှာတဲ့ အကြည့်နဲ့ များ ကြည့်နေတာ တကယ်မခံချင်စရာပဲ"

"မမလေးလေးကိုတော့ ခင်ပါတယ်၊ မပြန်ခင် တစ်ခါလောက် သွားလည်ဦးမယ်"

အတွေးစကို ဖြတ်ပြီး ရှုတ်ပွနေသော ဒေါ်စန်းသီရဲ့ အိပ်ရာခန်းကို ဝင်ရှင်းသည် ။ လျှော်ဖွပ်စရာရှိ သော အဝတ်များကို ယူခဲ့သည် ။

ဒေါ်စန်းသီက သူ့ရဲ့ ချစ်သူလေးနှင့် အပြင်ထွက်သွားကြပြီ။ မေရတီနှင့် ဖြူဖွေးတို့ နှစ်ယောက်သာ ဘန်ဂလိုမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

ချောင်းသာရဲ့ ကမ်းခြေမှာ ဒေါ်စန်းသီက အနားယူချင်သည် ဆိုပြီး ရောက်နေခဲ့သည် မှာ လေးရက် ပင်ရှိပြီ။ နံနက်တိုင်း မေရတီနှင့် ဖြူဖွေးလမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည် မှာ သုံးရက်ရှိပြီ။ သည် နေ့နံနက်မှာ အောင်ခန့်တို့ နှင့် ဆုံခဲ့သည် ပဲ။

"သူတို့ ဘယ်နေ့ကတည်းက ရောက်နေတာလဲ မသိဘူး၊ နောက်ထပ် ဘယ်နှရက် နေဦးမှာ လဲ"

မဆီမဆိုင် သူမနှင့် ဘာမှ မပတ်သက်သော သူတို့ ၏ အကြောင်းကို မေရတီက တွေးနေသည် ။

မျက်နှာထား တင်းလွန်းသူရဲ့ ပုံရိပ်ကို မေရတီရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မကြာခဏ မြင်ယောင်နေသည် ။ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်သာရှိသေးသော မေရတီရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ထိုသူ့ကို မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေမိသည် ။

"ဘာကြောင့်များ အဲဒီလူကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ငါမြင်မြင်နေရတာလဲ"

"သူ့အကြောင်းတွေးနေလို့ ငါ့အလုပ်ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တော်ကြာ မစန်းသီပြန်လာရင် ဆူခံရ လိမ့်မယ်"

ခေါင်းထဲသို့ဝင်လာသော အတွေးများကို မောင်းထုတ်ပြီး အလုပ်များ ကိုပြီးအောင်လုပ်သည် ။ အစာဝသွားသော ဖြူဖွေးကတော့ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်နေသည် ။

"နင်ပဲ ကောင်းတယ်၊ စားလိုက် အိပ်လိုက်နဲ့ ဇိမ်ကိုရှိနေတာပဲ"

ဖြူဖွေးကို မလိုတမာနှင့်ရန်ထောင်ပြီး လျှော်ပြီးသော အဝတ်များကို လှမ်းနေသည် ။

ဒေါ်စန်းသီက အလုပ်ကို ကွက်စေ့အောင် ခိုင်းတတ်သဖြင့် မေရတီ အတွက် အားလပ်သော အချိန် သည် လွန်စွာပင်နည်းပါးလှသည် ။

ဒေါ်စန်းသီက အရိပ်ခိုခွင့်ပေး၍ ကျွေးမွေးနေသည့်အတွက် သည်းခံပြီး နေနေရသည်။ ။

မေရတီ ဆယ်တန်းအောင်သည့် နှစ်မှာ ပဲ အားကိုးအားထားပြုနေရသော မိခင်မုဆိုးမကြီး ကွယ်လွန်သည်။ ။

ခိုကိုးရာမဲ့ မေရတီကို ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းသော ဒေါ်စန်းသီက ခေါ်ယူထားသည်။ ။

ဆွေမျိုးတစ်ယောက်လို မဟုတ်ဘဲ အစေအပါးတစ်ယောက်လိုထားသော ဒေါ်စန်းသီကိုပင် မေရတီက ကျေးဇူးတင်နေရသည်။ ။

ထိုကျေးဇူးကြောင့် မောက်မာခက်ထန်မှုကိုလည်း ခါးစည်းခံနေရသည်။ ။

ဒေါ်စန်းသီထံမှာ မှီခိုနေရသည် မှာ တစ်နှစ်ကျော်ပင် ရှိလာပြီ။ ကောင်းမွန်စွာ စားသောက်နေရသော်လည်း ဒေါ်စန်းသီထံမှ ကြင်နာချစ်ခင်မှုကိုတော့ မရရှာပါ။

ရိုင်းရိုင်းပြောရလျှင် ထမင်းစား ကျွန်ခံနေရသောဘဝကို ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေရသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ မုန့်ပဲသရေစာဖိုး နည်းနည်းကို စွန့်ကြဲတတ်သည်။ ။

မေရတီက ထိုမုန့်ဖိုးကို မစားရက်ဘဲ၊ ခြေစောင့်လက်စောင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုထားသည်။ ။

တစ်နှစ်တာ အတောအတွင်း စုဆောင်းခဲ့သော မုန့်ဖိုးက နှစ်ရာကျော် သုံးရာနီးပါးသာရှိရာ မေရတီချမ်းသာသမျှ အကုန်သာ။

အဝတ်အစားများကို မီးပူတိုက်နေစဉ်မှာ ဒေါ်စန်းသီနှင့် သန်းလွင်

ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

"ရတီရေ၊ မမစန်းသီတို့ နှစ်ယောက်ကို ထမင်းစားဖို့ မှာ ပေးပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဘန်ဂလိုမှာ ပဲ စားမှာ မို့ပါ မေရတီက သွားပြီးမှာ ရပြန်သည်။ ။

ဒေါ်စန်းသီရဲ့ အကြိုက်ကိုသိနေ၍ အဆင်ပြေအောင်မှာ ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ ။

စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်လာတော့ စားပွဲပေါ်မှာ ပြင်ဆင်ပေးရပြန်သည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက် စားသောက်ပြီးမှ ဖြူဖွေးနှင့် သူမ စားသောက်ရသည်။ ။

စားသောက်ပြီး သန်းလွင်က မပြန်သေးပါ။

အခြား ဘန်ဂလိုမှာ တည်းသော သန်းလွင်က အားအားရှိတိုင်း ဒေါ်စန်းသီရဲ့ ဘန်ဂလိုမှာ အချိန် ဖြုန်းတတ်သည်။ ။

ဒေါ်စန်းသီရဲ့ အလစ်တွင် သန်းလွင်ထံမှ ရောက်ရှိလာသော အကြည့်တွေကို မေရတီက လုံးဝ မကြိုက်ပါ။

မရိုးသားသော မုန်းတီးစရာကောင်းသည့် အကြည့်များကို စက်ဆုပ်မိသည် မှာ အမှန်ပါ။

နောက်တစ်နေ့ စောစောမှာ ကမ်းစပ်သို့ ဖြူဖွေးနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်လာသည်။ ဒေါက်တာသိန်းနိုင်တို့ ထံ သွားချင်ပေမယ့်၊ ညကတည်းက ဒေါ်စန်းသီက မြန်မြန်ပြန်လာရန် မှာထားသည်။

"နောက်နေ့မှ အချိန်ရရင် သွားလည်မယ်"

သူတို့ ဘန်ဂလိုဘက်သို့ လမ်းမလျှောက်တော့ဘဲ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ နာရီ ဝက်လောက် အချိန်ကိုလုပြီး ကမ်းစပ်မှာ ဖြူဖွေးနှင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ဆော့ကစားသည်။

ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေသော ဖြူဖွေးက မပြန်ချင်သေး၍ အတင်းပြန်ခေါ်ခဲ့ရသည်။

"သိပ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းလို့ မရဘူး ဖြူဖွေးရဲ့ ၊ တို့ ရဲ့ အရှင်သခင်မကြီးက ဒေါသပုန် ပွားနေလိမ့်မယ်"

ဖြူဖွေးကို လူတစ်ယောက်လို ပြောဆိုရင်းက ပွေ့ချီကာ ပြန်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့လုံး ဒေါ်စန်းသီ ခိုင်း သမျှကို မညည်းမညူ လုပ်ကိုင်ပေးသည်။

မိတ်ဆွေများ နှင့် ဟိုတယ်မှာ ညစာစားမည်ဆို၍ ညနေမှာ ဒေါ်စန်းသီကို လှပအောင်ပြင်ဆင်ပေး ရသည်။ အလှပြင်သင်တန်း တက်ထားသော မေရတီက သူ့ပညာနှင့် ရင်းနှီးစားခွင့်မရဘဲ၊ ဒေါ်စန်းသီ တစ်ဦးတည်းကိုသာ ပြင်ဆင်ပေးနေရသည်။

မေရတီရဲ့ ခြယ်မှုန်းပေးသော လက်ရာပြောင်မြောက်မှုကြောင့် ဒေါ်စန်းသီရဲ့ နုပျိုမှုက ပို၍ ထင်ရှား လာသည်။ အိသက်ထက်စာလျှင် လွန်စွာပင် ဒေါ်စန်းသီက နုပျိုနေသည်။

ကြေးမုံပြင်မှာ ထင်ဟပ်လာသော မိမိရဲ့ ပုံရိပ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး ဒေါ်စန်းသီက သဘောကျနေ သည်။

"ကျေးဇူးပဲ ရတီ၊ ဒီနေ့ မမ ပိုလှနေတယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် မမ"

"အင်း ... ဒီလိုလှနေမှ ဖြစ်မှာ ၊ ကိုလွင့်အတွက် မမက အမြဲလှနေမှ ဖြစ်မှာ "

သူမထက် အသက်ဆယ်နှစ်လောက်ငယ်သူ သန်းလွင်နှင့် လိုက်ဖက် ညီအောင် အမြဲနုပျိုနေရမည် လို့ ဒေါ်စန်းသီက ခံယူထားသည် ။

ဒေါ်စန်းသီ ထွက်သွားပြီးသည် အထိ အခန်းထဲမှာ သူမ သုံးစွဲခဲ့သော အမွှေးနံ့သာများ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည် ။ ဒေါ်စန်းသီ ရှုပ်ပွဲခဲ့သည် များကို မေရတီက ရှင်းလင်းလိုက်သည် ။

ဖြူဖွေးနှင့် တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ ညစာကို မှာ စားပြီး အေးအေးဆေးဆေး တီဗွီထိုင် ကြည့်နေသည် ။ ဖြူဖွေးက ကြိမ်ခြင်းထဲ မှာ အစာဝပြီး ဇိမ်ယူကာ မှီ နိုးနေသည် ။

ဘန်ဂလိုရဲ့ တံခါးခေါက်သံကို မေရတီကြားရသည် ။ ဒေါ်စန်းသီ ပြန် လာပြီထင်ပြီး ပျာပျာသလဲ ထ၍ တံခါးဖွင့်ပေးသည် ။

"ဟင် ..."

တံခါးဝမှာ မြင်တွေ့လိုက်ရသော မျက်နှာကြောင့် မေရတီ လန့်သွား သည် ။ ပြူးဝိုင်းသော မျက်ဝန်းလေးနှင့် သန်းလွင်ကို ကြည့်လိုက်သည် ။

"မမ ... စန်းသီရော"

"ဟိုမှာ ဧည့်သည် တွေနဲ့ စကားမပြတ်သေးလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်"

မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနှင့် မေရတီက သန်းလွင်ကို ကြည့်နေ သည် ။ ဒေါ်စန်းသီ မရှိခိုက် သန်းလွင်လာသည် ကို လုံးဝ မနှစ်မြို့ပါ။

"မမ ... စန်းသီမရှိဘဲ ဘာလို့ လာရတာလဲ"

"ကိုယ့်ရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ လာယူတာပေါ့"

တံခါးဝမှာ ပိတ်ရပ်နေသော သူမကို အတင်းတိုးပြီးဝင်၍ မေရတီက အပြေးအလွှား ရှောင်လိုက်ရ သည် ။ ဒေါသဖြင့် ရင်ထဲမှ တက်တစ်ချက် ခေါက်သည် ။

သန်းလွင်က ခပ်တည်တည်ပင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည် ။ ပြီးတော့ တမင်ချန်ခဲ့သော လက်ကိုင်ပဝါကိုယူပြီး ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်နေသည် ။

"ယူချင်တာ ရပြီမဟုတ်လား၊ ကိုသန်းလွင် ပြန်ပါတော့"

"ဘယ်လိုလဲ မေရတီ၊ ဒါ ... မမသီ ငှားထားတဲ့ ဘန်ဂလိုပါ၊ မင်းနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်သလို၊ မင်းမှာ ကိုယ့်ကို နှင်ပိုင်ခွင့်လည်း မရှိဘူးသိလား"

"မမစန်းသီမရှိတဲ့ အချိန် ရှင်လာဖို့ မကောင်းဘူး"

"ရော၊ ခက်လိုက်တာ၊ မမသီမရှိတဲ့ အချိန်ကို တမင်ရွေးလာတာ မင်း မသိဘူးလား"

"ဟင် ... ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ"

သန်းလွင်ရဲ့ မျက်နှာက မထီတရီအပြုံးများ နှင့်။ မေရတီက ဆွဲပြီး ရိုက်ပစ်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာ သည် ။

"လာစမ်းပါဦး မေရတီရဲ့ ၊ မင်းလေးရဲ့ အလှကွန်ရက်မှာ ကိုယ်မရုန်းသာအောင် ငြိနေပြီသိလား"

မေရတီအနားသို့ ရောက် လာပြီး သန်းလွင်က ပိုင်စိုးပိုင်နင်း သူမရဲ့ လက်ကို ဖမ်းကိုင်ပြီးပြော သည် ။ ကြောက်စိတ်၊ ဒေါသစိတ်များ မေရ

တီရဲ့ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းခတ်သွားသည်။ ။

"ရှင် ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ"

"မေရတီကို ကိုယ်သိပ်ချစ်နေပြီ"

ရှက်ဒေါသဖြင့် မေရတီရဲ့ မျက်နှာလေးသည် နီရဲနေသည်။ ။ သန်းလွင်ရဲ့ လက်ထဲကနေ သူမရဲ့ လက် ကို ဆောင့်ကာရုန်းသည်။ ။

"ရှင် ... မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ မမစန်းသီ အပေါ်မှာ ရှင်သစ္စာမဲ့လှချည်လား"

"မမစန်းသီကိုလည်း ကိုယ်ချစ်တယ်၊ မင်းလေးကိုလည်း ကိုယ်ချစ်တာပဲ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေ အများကြီးရှိတယ် မေရတီလေးရဲ့ "

မေရတီရဲ့ ကိုယ်ကို သိမ်းကျုံးဖက်သည်။ ။ မေရတီရဲ့ မွတ်ညက်နေသောပါးပြင်ကို သူနမ်းရန် ကြံစည် ကြိုးစားနေသည်။ ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲက မေရတီ အရရုန်းနေသည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ တံခါးဝမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသူက ဒေါ်စန်းသီ။

မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ရုတ်တရက်ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ဒေါ်စန်းသီက သူတို့ နှစ် ဦးကို ကြည့်နေသည်။ ။ ပြီးမှ ဒေါသဖြင့် လှမ်းအော်သည်။ ။

"ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ"

ဒေါ်စန်းသီကိုလည်း မြင်ရော၊ သန်းလွင်က မေရတီရဲ့ ကိုယ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ လွှတ်လိုက်သည်။ ။ အပြေးအလွှား ဒေါ်စန်းသီအနားသို့ ရောက်လာသည်။ ။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုလွင်"

ဒေါ်စန်းသီရဲ့ မျက်နှာကို အလွန်ချိုမြဲနေသော အပြုံးနှင့် သန်းလွင် ကကြည့်သည်။ ။

"မမသီရယ်၊ မေရတီကသိပ်ဆိုးတာပဲ၊ မမသီမရှိတုန်း ကျွန်တော့်ကို လာပြီး မြူဆွယ်နေတယ် သိလား"

"ရှင် ... ဘာလူပါးတာလဲ၊ ဘယ်သူက စော်ကားနေတာလဲ၊ ပြောပါဦး"

မေရတီက ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ။

"လူမိမှ တော့ မင်းက ဒီလိုပဲပြောတော့မှာ ပေါ့"

"ဒီမှာ မိရတီ၊ ညည်းမှာ ယောက်ျား ဒါလောက်ပဲရှားနေသလား၊ အစ်မရဲ့ ချစ်သူကို လုယူရ လောက်အောင် ညည်းသိပ်ကို အောက်တန်းကျ နေပါလား"

"မ ... မဟုတ်ဘူး မမစန်းသီ၊ သူသက်သက် ရတီကို စော်ကားနေတာပါ"

ဖြူဖွေးက သူ့ရဲ့ သခင်မလေးကို မကောင်းကြံနေသော သန်းလွင်ကို တဝုတ်ဝုတ်နှင့် ဟောင်နေ သည်။ ။

"ဒီခွေးကလည်း နားငြီးလိုက်တာ"

ဖြူဖွေးကို ဒေါ်စန်းသီက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဆောင့်ပြီးကန်လိုက်သည်။ ။ ဖြူဖွေးလေး လွင့်ထွက် သွားသည်။ ။ ဖြူဖွေးလေးကိုမြင်ပြီး သနားသော်လည်း မေရတီက အကျောက်အကန် ဖြေရှင်းနေသည်။ ။

"မမစန်းသီရယ်၊ ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပါဦး"

"တော်ပြီ၊ ငါ့ကို ဘာမှ ဖြေရှင်းမနေနဲ့ ၊ ခု ဒီကထွက်သွား၊ ညည်းမျက်နှာကို ငါတစ်သက်လုံး မမြင် ချင်ဘူး"

"ရတို့ကို စာနာပါဦး မမစန်းသီရယ်၊ အဲဒီလူယုတ်မာကို မယုံပါနဲ့ "

"ဘာပြောတယ် ကိုလွင်ကို လူယုတ်မာ ဟုတ်လား၊ ကဲ ... ပြောဦး"

အချစ်ဆိပ်တက်နေသော ဒေါ်စန်းသီက ဘာကိုမှ မမြင်တော့ပါ။ မေရတီရဲ့ ပါးပြင်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရိုက်လိုက်သည် ။ နွဲ့နှောင်းသော မေရတီရဲ့ ကိုယ်လေး ယိမ်းယိုင်သွားသည် ။

"ခုချက်ချင်း ထွက်သွားစမ်း၊ ငါ ... သတ်မိလိမ့်မယ်"

ပါးပြင်က အနာထက် ရင်ထဲမှာ ပို၍ နာကျင်နေသည် ။ မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျပြီး ဒေါ်စန်းသီရဲ့ အပါးမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည် ။

ရမ္မက်သည် လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသိစိတ်ကို မှုန်မှိုင်းစေပါလား။ သန်းလွင်သည် ဘယ်လိုလူစားမျိုး ဆိုတာကို ဒေါ်စန်းသီ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။

သူမရဲ့ ပိုင်ဆိုင်သမျှ အဝတ်အထည်များကို စုစည်းသိမ်းဆည်းကာ မေရတီက စုဆောင်းထားသော မုန့်ဖိုးငွေလေးကိုယူပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သည် ။

အကန်ခံရ၍ နာကျင်နေသော ဖြူဖွေးက၊ သူမကိုအခန်းဝမှာ စောင့်ကြိုနေသည် ။ ဖြူဖွေးကို ထား ရစ်ခဲ့ရမှာ သနားသည် ။ ဘယ်ဆီ ဘယ်ကမ်း ဆိုက်ကပ်ရမည်မသိသေးသော မိမိရဲ့ ဘဝမှာ ခွေးတစ်ကောင် အပိုပါလျှင် မလွယ်သည် ကိုလည်း သိနေသည် ။

"ခက်တာပဲ ဖြူဖွေးရယ်၊ နင့်ကိုထားရစ်ရမှာ လည်း ခက်၊ ခေါ်ရမှာလည်း ခက်တယ်"

ဖြူဖွေးက သူမရဲ့ ခြေထောက်ကို လျှာနှင့်လျက်၊ ခေါင်းနှင့် ပွတ်သပ်
နေသည်။ ။

"ကဲ ... ထားရစ်ခဲ့ရင်လည်း ဟိုလူယုတ်မာက ရန်ရှာဦးမယ်၊ လာ ...
လိုက်ခဲ့"

ဖြူဖွေးကို ပွေ့ချီပြီး တစ်ဖက်က လက်ဆွဲခရီးဆောင်အိတ်ကိုဆွဲကာ
ဘန်ဂလိုထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။
